

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1971-1972.

---

22 FEBRUARI 1972.

Voorstel van wet tot wijziging van artikel 1592 van het Gerechtelijk Wetboek.

TOELICHTING

Volgens de bepaling van artikel 1592 van het Gerechtelijk Wetboek inzake « uitvoerend beslag op onroerend goed » heeft iedereen recht een hoger bod te doen gedurende vijftien dagen na de toewijzing. Volgens de bepalingen van hetzelfde artikel mag het meergebodene niet lager zijn dan 1/10 van de hoofdprijs van de toewijzing; het mag evenwel niet lager zijn dan 10.000 frank, het moet niet hoger zijn dan 250.000 frank.

Dit bedrag moet — steeds volgens hetzelfde artikel — op het kantoor van de notaris in consignatie worden gegeven op het tijdstip van het hoger bod, dat bij deurwaarders-exploot aan de notaris moet worden betekend; dit exploot wordt de koper aangezegd.

Uit de tekst van dit artikel blijkt dat het bedrag van het opbod dient te worden geconsigneerd bij de verkoophoudende notaris.

Deze tekst heeft voor gevolg dat het voor ondergeschikte openbare besturen, namelijk provinciebestuur, gemeentebestuur en commissie van openbare onderstand, niet mogelijk is zulk hoger bod te doen. Inderdaad, deze openbare instellingen beschikken niet over geldlikwiditeiten ten einde binnen de door de wet voorziene termijn het meergebodene te consignereren bij de verkoophoudende notaris.

Een middelgrote gemeente in de provincie Antwerpen stond voor enkele weken voor zulk geval. Een oude en vrij mooie burgerswoning werd te koop gesteld ingevolge vonnis. Het gemeentebestuur van de plaats was kandidaat met het oog op een eventuele vestiging van een « cultureel huis ». De

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1971-1972.

---

22 FEVRIER 1972.

Proposition de loi modifiant l'article 1592 du Code judiciaire.

DEVELOPPEMENTS

Aux termes de l'article 1592 du Code judiciaire, relatif à la « saisie-exécutoire immobilière », toute personne a le droit de surenchérir pendant les quinze jours qui suivent l'adjudication. La surenchère ne peut être inférieure au dixième du prix principal de l'adjudication; toutefois, elle ne peut être inférieure à 10.000 francs et ne doit pas dépasser 250.000 francs.

Le montant, toujours aux termes du même article, doit être consigné en l'étude du notaire au moment de la surenchère, laquelle doit être notifiée au notaire par exploit d'huissier; cet exploit est dénoncé à l'adjudicataire.

Il ressort du texte de cet article que le montant de la surenchère doit être consigné chez le notaire chargé de la vente.

Il en résulte que les pouvoirs subordonnés, c'est-à-dire les administrations provinciales, les administrations communales et les commissions d'assistance publique n'ont pas la possibilité de surenchérir. En effet, ces organismes publics ne disposent pas des liquidités nécessaires pour consigner le montant de la surenchère en l'étude du notaire vendeur.

Il y a quelques semaines, une commune de moyenne importance de la province d'Anvers s'est trouvée dans ce cas. Une vieille maison de maître assez belle était mise en vente en exécution d'un jugement. L'administration communale de l'endroit était intéressée car elle projetait d'y implan-

prijs welke in de tweede zitdag werd geboden leek niet op het niveau van de werkelijke waarde. Het gemeentebestuur bleek onmiddellijk bereid om een hoger bod te doen overeenkomstig artikel 1592 voormeld, doch geraakte in moeilijkheden vermits men niet kon beschikken over de liquiditeiten. Gelukkigig kon dit gemeentebestuur beroep doen op een intercommunale maatschappij, die kasgelden ter beschikking stelde ten einde het hoger bod rechtsgeldig te formuleren.

In de gegeven omstandigheden lijkt het gepast de derde alinea van artikel 1592 aan te vullen als volgt : « Elk openbaar bestuur wordt vrijgesteld van het consigneren van dit bedrag ».

Dit voorstel beantwoordt ongetwijfeld aan een reële behoefte. Wij leven inderdaad in een tijd waarin het meer en meer zal voorkomen dat oude onroerende eigendommen te koop worden gesteld, soms ingevolge gerechtelijke executie, en dat zulke eigendommen wel in aanmerking zouden komen voor aankoop door openbare besturen voor medische, sociale en culturele instellingen.

A. VERBIST.

VOORSTEL VAN WET

ENIG ARTIKEL.

Het derde lid van artikel 1592 van het Gerechtelijk Wetboek wordt aangevuld als volgt : « Elk openbaar bestuur wordt vrijgesteld van het consigneren van dit bedrag ».

A. VERBIST.
J. VERHAEGEN.
H. VAN DONINCK.
C. HEYLEN.
W. CLAEYS.

ter éventuellement une « maison de la culture ». Le prix offert au cours de la deuxième séance ne semblait pas correspondre à la valeur réelle. L'administration communale était immédiatement disposée à surenchérir conformément à l'article 1592 précité, mais elle s'est trouvée en difficulté du fait qu'elle ne disposait pas des liquidités requises. Heureusement elle a pu faire appel à une intercommunale qui lui a avancé les fonds nécessaires pour surenchérir dans les formes légales.

Dans ces conditions, il paraît s'indiquer de compléter le troisième alinéa de l'article 1592 par la disposition suivante : « Les administrations publiques ne sont pas tenues de consigner ce montant ».

Cette proposition répond incontestablement à un besoin réel. A notre époque, en effet, un nombre toujours croissant de vieilles demeures seront mises en vente, parfois en exécution d'un jugement, et il se pourrait que des administrations publiques jugent opportun d'acquérir ces immeubles en vue d'y installer des organismes médicaux, sociaux et culturels.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

Le troisième alinéa de l'article 1592 du Code judiciaire est complété par la disposition suivante : « Les administrations publiques ne sont pas tenues de consigner ce montant ».